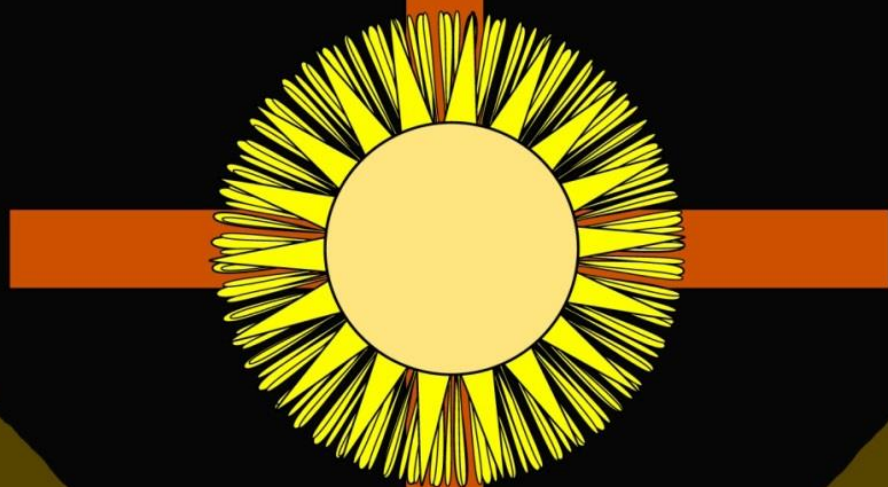

SVĚTLO A TEMNO, VELEBTE PÁNA!

Svědectví o uzdravení
na přímluvu zavražděného kněze
MUDr. Ladislava Kubíčka
Lenka Kateřina Tetivová

Lenka Kateřina Tetivová

SVĚTLO A TEMNO, VELEBTE PÁNA!

Svědectví o uzdravení
na přímluvu zavražděného kněze

MUDr. Ladislava Kubíčka

E-knihy jedou 2015

Copyright

Autorka: Lenka Kateřina Tetivová

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2015

ISBN:

978-80-7512-259-9 (ePub)

978-80-7512-260-5 (mobipocket)

978-80-7512-261-2 (pdf)

***Spravedlnost jsem zvěstoval
ve velkém shromáždění,
svým rtům jsem nebránil,
ty to víš, Hospodine!
Nenechal jsem si pro sebe
tvou spravedlnost,
o tvé věrnosti a pomoci
jsem mluvil, nezatajil jsem
tvou lásku a tvou věrnost
před velkým shromážděním.
(Žalm 40,10-11)***

***Vy však jste rod vyvolený, královské kněžstvo,
národ svatý, lid náležející Bohu,
abyste hlásali mocné skutky toho,
kdo vás povolal ze tmy
do svého podivuhodného světla.
(1. list Petřův 2,9)***

LÉKAŘE NEPOTŘEBUJÍ ZDRAVÍ

***Ta nemoc není k smrti, ale k slávě Boží,
aby Syn Boží byl skrze ni oslaven (Jan 4,11).***

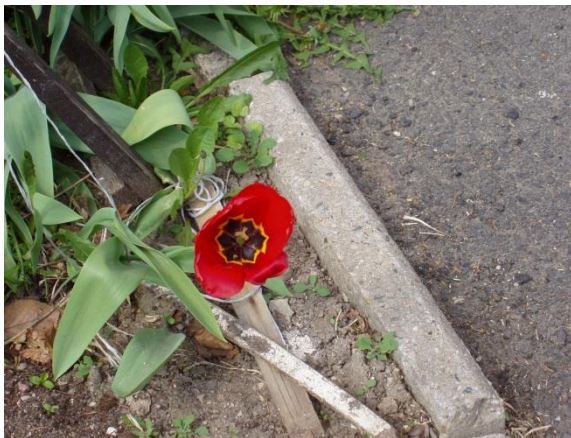
V noci 11. září 2004 byl v Třebenicích u Litoměřic brutálně zavražděn katolický kněz a lékař MUDr. Ladislav Kubíček, kterého jsem znala osobně. Setkala jsem se s ním v těžkém životním období, když jsem ztratila práci, jež mě naplňovala. Navíc jsem zápasila s vážnými zdravotními problémy. Tak se zrodila moje první kniha *Listy božské útěchy krví podepsané*, koncipovaná jako můj životní příběh, do něhož vstoupil P. Kubíček svými dopisy a duchovními radami.

Netušila jsem, že o něm budu psát ještě druhou knihu. V té první jsem uvedla vše, co jsem věděla a na co jsem si vzpomněla. Další zážitky však měly následovat a zvláštním způsobem se stupňovat.

Když jsem jako dospělá uvěřila v Boha a přijala křest, pocítila jsem povolání k zasvěcenému životu. To však vyžaduje dobrý zdravotní stav. Od dětství jsem trpěla opakovanými záněty průdušek a záchvaty suchého kašle, přestože jsem nikdy nekouřila a nekouřili ani rodiče. Vyčerpávalo mě to fyzicky i duševně a vrhalo do depresí a úzkostných stavů.

Doufala jsem, že po křtu se můj zdravotní stav zlepší. Bylo mi však čím dál hůř. Sužovaly mě časté virózy, kašel se stupňoval a prodlužoval, přidaly se i jiné zdravotní problémy. Pak mi diagnostikovali nebezpečný zhoubný nádor, o něco později středně těžkou klinickou depresi. Kvůli tomu mě propustili ještě před složením prvního slibu ze společnosti zasvěceného života.

Mnohokrát jsem kladla Bohu otázku – podobně jako starozákonní Jób – proč to vše na mě sesílá, proč mě v tom nechává a jaký to má smysl.

*Což nejsou svízele
údělem člověka na zemi,
dni jeho jako dni nádeníka?
Jak otrok touží po stínu,
jak nádeník čeká na svou výplatu,
tak jsem dostal v úděl měsíce bídy
a noci soužení byly mně přiděleny.
Když uléhám, říkám si:
Kdy asi vstanu?
Když končí večer, sytím se
neklidem do úsvitu.
Mé dny jsou rychlejší
než tkalcovský člunek,
plynou bez naděje.*

*Pamatuj, že můj život je jako dech,
mé oko již nikdy neužrjí štěstí.
(Z knihy Jób 7,1-4.6-7)*

Z onkologického onemocnění i z deprese jsem se nakonec dostala. Uzdravení proběhlo přirozenou cestou – v prvním případě mě zachránila včasná diagnóza a odstranění nádoru, v druhém případě pomohly léky. Přesto jsem obě uzdravení prožívala jako zázrak. Boží působení je skryto v každém uzdravení, i když navenek převážují přirozené procesy posílené vhodnou léčbou.

Stále se mi však vracel kašel, který mě sužoval už od dětství. Nezabíraly žádné léky, ani volně prodejné ani předepsané. Nakonec přešel do chronického stavu. Začala jsem se léčit na plicním oddělení, kde mi nasadili inhalační antiastmatika. Ta však zabírala jen se střídavým úspěchem. Komplikovalo to nejen mou učitelskou profesi, ale i cestu k zasvěcenému životu. Prožívala jsem bezmoc a vyčerpání.

11. září 2009 – v den pátého výročí zavraždění P. Kubíčka – jsem se vydala do Kunštátu, kde je pohřben. Napadlo mě poprosit u jeho hrobu o pomoc a přímluvu. Otec Ladislav zemřel v pověsti svatosti, uvažuje se o jeho zařazení mezi kandidáty blahorečení. Součástí katolické víry je víra ve společenství svatých – spojení církve vítězné, trpící a putující.

Uzdravení však nenastalo. Kašel se zhoršoval, přidaly se úzkostné stavy. Vypukla u mně generalizovaná úzkostná porucha, doprovázená těžkou krizí víry, jakou jsem za celých dvacet pět let uplynulých od mé konverze nezažila.

O rok později – 11. září 2010 – skleslá na těle i na duchu jsem vyrazila do Třebenic na zádušní mši. Navečer mi ujel poslední autobus, musela jsem jít pěšky. Po setmění jsem zabloudila mezi kopci Českého středohoří, nedaleko rozestavěné dálnice D8. Tam jsem prožila řa-

du dobrodružných a nebezpečných situací, které vyvrcholily podivuhodným uzdravením ve všech rovinách – duchovní, psychické i tělesné. O tom vypráví tato kniha.

*Zápis Chizkijáše, krále judského, o jeho nemoci,
a jak se ze své nemoci navrátil k životu:*

*Již jsem si říkal: „Uprostřed svých dnů
se do bran podsvětí odeberu,
je mi odečten zbytek mých let.“
Říkal jsem si: „Nikdy už nespatřím Hospodina,
Hospodina v zemi živých,
člověka už nikdy nezahlédnu,
přiradím se k obyvatelům té říše zapomnění.*

*Moje obydlí je strženo
a stěhuje se ode mne jak pastýřský stan.
Svinul jsem svůj život jako tkadlec dílo.
On sám odřízl mě od osnovy.
Do dnešního večera jsi se mnou hotov!*

*Stavěl jsem si před oči až do jitra,
že mi jako lev rozdrtí všechny kosti.
Do dnešního večera jsi se mnou hotov.
Jako rorejs a jeřáb, tak sípám,
kvílím jako holubice,
zemdlely mé oči upírající se na výšinu.
Panovníku, jsem v tísní,
zasad' se o mne!*

*Proč bych dále mluvil?
Vždyť to, co mi řekl, učiní bezpochyby.
Doputuji veškerá svá léta s hořkostí své duše.
Panovníku, kvůli tomuhle se žije?
Žil můj duch pro tohle vše, co zažil?
Uzdrav mě a zachovej mi život!*

*Hle, ta hořkost přehořká mi byla ku pokoji.
Ty sám vytrhl jsi z jámy zániku mou duši,
za sebe jsi odhodil všechny mé hříchy.
Vždyť podsvětí nevzdává ti chválu,
smrt tě nedovede chválit,
ti, kdo sestoupili do jámy,
už nevyhlížejí tvou věrnost.*

*Živý, jenom živý, vzdá ti chválu jako já dnes,
otec seznámí s tvou věrností své syny.
Hospodine, buď mou spásou!
Budeme hrát na strunné nástroje
po všechny dny svého žití v Hospodinově domě.“*

(Prorok Izajáš 38,10-20)

Uprostřed nemocí a utrpení se asi málokdo dokáže intenzivně radovat. Ale s odstupem času můžeme i v těch absurdních, těžkých a temných momentech objevit Boží pomoc a světlo.

Zesnulý teolog Jan Evangelista Urban v knize *Velká obnova o kontemplaci* upozorňuje, že se na svůj život díváme jakoby po kousku, vidíme a cítíme přítomný okamžik, chvíli a situaci, která na nás působí různě – tísnivě, smutně, depresivně, jindy naopak radostně. V oněch smutných a těžkých chvílích máme „dojem jakési beznadějnosti, snad i zbytečnosti, snad i zklamání, prostě jakési temné, chladné prázdnoty“. Vidíme v tom momentu jen určitý, přítomný výsek života, pouze jeho část. „Tedy ne všechno, ne celý život, ne celou skutečnost kontemplativně, tj. názorem, patřením na celek.“

Pokud se naučíme vidět kontemplativně, tyto chvíle se naplní proto, že „temnota a smutek přítomný je přesvícen, přemožen jásavými, jasnými, zářivými pohledy

před a potom, které překlopují přítomný okamžik“.

„Zadívej se kontemplativně na den, na situaci a vlož do ní všechno, ne pouze smutek a důvody k němu, nýbrž spatřuj tam Ježíše! A spatřuj jej celého v jeho utrpení z lásky k tobě, ale i s jeho vítězstvím, s jeho věčnou slávou. Pak pocítíš, co řekl: „Blažené oči, které vidí, co vy vidíte!““

Můj život byl vyplněn nemocemi, ale viděno zpětně, mnohem více v něm byla přítomna Boží milost a uzdravení. Nebýt těch nemocí, nikdy bych neprožila ona úžasná uzdravení, zvláště ne to třetí. **Můj život je jedno velké uzdravení.**

Ježíš říká: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní.“

Ve velikonočním chvalozpěvu Exsultet stojí: ***Ó šťastná vina, pro kterou přišel Vykupitel tak veliký a vznešený!***

Za sebe mohu dodat: „Ó šťastná nemoc...“

NUŽE, MĚJ SI HO V MOCI

Cestou uviděl člověka, který byl od narození slepý. Jeho učedníci se ho zeptali: „Mistře, kdo se prohřešil, že se ten člověk narodil slepý? On sám, nebo jeho rodiče?“ Ježíš odpověděl: „Nezhřešil ani on ani jeho rodiče; je slepý, aby se na něm zjevily skutky Boží.“

(Janovo evangelium 9,1-3)

Pocházím z prostředí nábožensky neutrálního, v dospívání mě zaujal „vědecký“ ateismus a dialektický materialismus. Roku 1983 jsem přijela do Bratislavy studovat farmacii, s odhodláním tyto bludy dál hlásat a šířit.

Když jsem chodila bratislavskými uličkami, jako kdyby mi z mysli padal nějaký těžký, tmavý závoj. Vnímala jsem intenzivněji, jasněji, barevněji. Hlas zvonů mi pronikal hluboko do nitra, z kostelů a chrámů vycházela zvláštní magnetická síla. Měla jsem z ní strach jako z každého neznáma, snažila jsem se jí klást odpor. Zároveň mě přitahovala a vábila.

Jednou večer jsem seděla se spolubydlící na pokoji, učily jsme se na písemku z botaniky. Někdo zaťukal. Přišla kolegyně z vedlejšího pokoje, měla nešťastný výraz, náručí plnou učebnic a skript. Nerozuměla vzniku buněčné stěny u rostlinné buňky. Je to opravdu komplikovaný proces složený z několika fází.

Zatímco se obě dohadovaly, růst buněčné stěny se mi začal odvíjet v hlavě plasticky a barevně jako film. Vnitřním zrakem jsem viděla zřetelně každou fázi jejího růstu. Moje myšlení bylo v té chvíli jasné a průzračné jako křišťál.

Náhle se mi vynořila otázka. Jak je možné, že všechno tak perfektně funguje a zapadá do sebe. Kdo to uvedl do pohybu? Co bylo před tím, než ten pohyb nastal? Co by-

lo úplně na počátku a co bylo před tím počátkem?

V hlavě se mi zablesklo a rozsvítilo. Jako kdyby někdo náhle škrtl ve tmě zápalkou, nebo otočil vypínačem v temné místnosti. Těžký a černý závoj, který mi dosud zahaloval mysl, spadl. Jako kdyby vyletěla vzhůru nějaká temná opona a z potměšlého jeviště se rozlil proud světla.

Najednou jsem vnímala intenzivně Boží přítomnost – v jednom okamžiku jsem uvěřila v Boha. Můj rozum naplnilo světlo, smysly a city zaplavila radost.

Později jsem přijala svatý křest, odumřela jsem své minulosti i hříchům. Stala jsem se novým stvořením, připojeným ke Kristovu tělu.

Brzy jsem zaslechla první volání k zasvěcenému životu. Stalo se to jednoho časného rána na přelomu jara a léta, když jsem vyšla z kostela. Nad chrámovou kupolí vypulo slunce. Okolní kopce a lesy se vynořily z šera, krajina se rozzářila, nastala hra světél a stínů. V trávě, na listech a květech se třpytily kapky rosy. Paprsky pro-

tínaly svěží a průzračný vzduch jako ohnivé šípy.

Tajemný vnitřní hlas každým dnem sílil. Vstoupit do kláštera však tenkrát nebylo možné, leda tajně, což jsem netušila. Vládla dosud hluboká totalita.

Za několik let komunistický režim padl. Na mou mysl zaútočily rozmanité vjemy, ne vždy jsem je dokázala správně vyhodnotit. Bůh mě stále přitahoval, ale se stejnou silou mě přitahoval svět. Dlouho jsem si s tímto vnitřním, i když jen zdánlivým rozparem nevěděla rady. Když mi bylo třicet let, ovládl mě intenzivní pocit, že jsem se zmýlila a upadla do sebeklamy, že mě Bůh k takovému životu nevolá. Touha po manželství a dětech vyplula na povrch, stravovala mě jako oheň. Zmocnila se mě panika, že mi už nezbývá mnoho času, pokud chci něco změnit.

Navázala jsem několik známostí, které jsem zase brzy ukončila. Zanechaly ve mně jen pocit prázdnoty. Pochopila jsem, že jsem se zmýlila podruhé, tentokrát mnohem víc. Ale netušila jsem žádnou třetí cestu. Začala jsem se propadat do duchovní apatie.

Časem ke mně pronikly informace, že existuje možnost zasvětit se Bohu a zůstat ve světě. Ale tou dobou mě už duchovní věci přestaly zajímat. Nebyla jsem schopna se ani pomodlit, vydolovat ze sebe aspoň kapku zbožnosti. Vrhala jsem se zmateně do všech stran, pokoj jsem nenašla nikde. Bůh se skryl, lidé a tvorové mi nemohli pomoci. Navíc se mi začal zhoršovat zdravotní stav.

*Satan řekl Hospodinu: „Kůži za kůži! Za sebe samého dá člověk všechno, co má. Ale jen vztáhni ruku a dotkni se jeho kostí a jeho masa, hned ti bude do očí zlořečit.“
Hospodin na to satanovi odvětil: „Nuže, měj si ho v moci, avšak ušetři jeho život.“ (Z knihy Jób 2,4-6)*

Roku 1996 mě propustili z redakce Katolického týdeníku. Ztráta práce, k níž jsem měla všechny předpoklady a která mě naplňovala, k tomu nutnost hledat rychle jinou, mému již tak zhoršenému zdraví neprospěly.

O dva roky později mi diagnostikovali zhoubný nádor, který může v pokročilém stádiu metastázovat do všech orgánů a během několika týdnů a měsíců zabít. Podobá se to vnitřní explozi. Od té chvíle jsem se cítila, jako kdybych v sobě nosila načasovanou bombu, o níž netuším, kdy vybuchne. Recidivy tohoto onemocnění bývají časté, někdy ještě deset patnáct let po odstranění nádoru. V tom období jsem neustále zápasila s těžkou fyzickou a duševní únavou. Považovala jsem to za počátek umírání. Co jiného si má myslet onkologický pacient, když je mu denně a dlouhodobě špatně. Lidé v mém okolí mě vyzývali k optimismu a pozitivnímu přístupu, ale těm, kterým zrovna nic není, se dobře radí. Něco podobného zakusil od svých milých přátel také výše uvedený Jób.

V nemoci je to často jako s Jobem ve Starém Zákoně, když člověk chodí a pracuje, tak je to všechno dobré a pěkné, ale když Bůh sešle nemoc, je těch přátel nějak méně. – Ale přesto jsou. Zajímají se

o naše bolesti a tak dále, ale když Bůh dopouští delší nemoc, pomalu nás začínají opouštět i ti věrní přátelé. Navštěvují nás řidčeji a jejich návštěvy často působí bolest. Místo aby nás potěšili, vyčítají nám některé věci, které působí hodně utrpení, a tak je duše sama jako onen Job...

(Z Deníčku Faustyny Kowalské - čl. 1509)

Je to opravdu požitek klesat pod tíhou nemocí a mít před očima osoby kypící zdravím, energií a duchovním sebevědomím, které vás se vztyčeným ukazovákem poučují a napomínají. Zatím jsem neslyšela, že by se nějaká nemoc vyléčila napomínáním a vztyčováním ukazováku.

V tomto těžkém životním období jsem poznala P. Kubíčka. Během kontaktu s ním moje již dávno potlačená touha po zasvěceném životě začala vyplouvat z nitra. Zvláštní na tom je, že jsem s ním o tom zpočátku vůbec nemluvila – nemohl tedy tušit, že jsem o takovém způsobu života někdy uvažovala.

Koncem roku 1999 jsem se rozhodla svoje dlouholeté váhání a přešlapování ukončit. Vstoupila jsem do sekulárního institutu. Jednalo se o společnost zasvěceného života, jejíž členky žijí a působí ve světě. Doporučil mi ji P. Ladislav, který znal několik členek osobně z doby společných vysokoškolských studií. Tak jsem zahájila tříletou duchovní formaci.

Současně jsem začala učit na střední zdravotnické škole. Hned první rok mi přidělili pět odborných předmětů, musela jsem se připravovat do noci a o víkendech. Žáci mou nezkušenost, slabost a nejistotu brzy vycítili, začali rušit a dělat nepříjemnosti. Pak napsali vedení školy stížnost na nekvalitu mé výuky. Následovalo několik hospitací, ale kromě běžných začátečnických chyb se žádné nedostatky nenašly. Vedení označilo stížnost za

bezpředmětnou. Žáci však nadále zkoušeli, co vydržím. Vzala jsem si naráz velké sousto – změnu profese a vstup do sekulárního institutu. Toto rozhodnutí urychlila onkologická diagnóza doprovázená silným pocitem, že mi už nezbývá mnoho času.

Jednoho dne se mi při modlitbě před svatostánkem vynořilo evangelium o ženě s krvácením, která se přiblížila s vírou ke Kristu: „*Dotknu-li se jenom jeho šatu, budu zachráněna!*“ *A rázem jí ustalo krvácení a ucítila v těle, že je vyléčena ze svého trápení. Ježíš hned poznal, že z něho vyšla síla. (Marek 5,28-30)*

Napadlo mě, proč by stejná síla nemohla z Krista vyjít také nyní. I když to asi nepoznám, pokud k tomu dojde. Žena z evangelia to poznala podle zástavy krvácení. Onkologický pacient však nemůže tušit, jestli se uzdravil úplně, nebo jen prochází remisí, tedy obdobím bez příznaků. Smířila jsem se s tím, že své případné uzdravení subjektivně asi nepocítím.

Znamení o uzdravení však přišlo. **A ucítila v těle, že je vyléčena ze svého trápení.** Popisuji to v první knize.

Hrozba smrti se vzdálila, zdravotní problémy však pokračovaly. Každý měsíc mě sužovaly virózy, záněty průdušek, záchvaty suchého kašle, výpadky hlasu, migrény a zvracení. Přidaly se intenzivní bolesti v kříži, které se při každém kroku stupňovaly. Obvodní lékař mi naměřil vysoký krevní tlak, následovalo několik záchvatů ledvinové koliky a operace močového kamene.

Duchovní společnost, do níž jsem vstoupila, sídlila na Moravě, což obnášelo náročné cestování. Z tohoto důvodu jsem svůj vstup nějakou dobu zvažovala. Vedení společnosti mě ujistilo, že zahraniční členky dělí od sebe ještě větší vzdálenosti, ale přijatelné řešení se vždy najde.

Přijatelné řešení se našlo i v mém případě. Přesněji řečeno, řešení přijatelné pro společnost, pro mne už méně.

Původně padl návrh, že bychom se mohly aspoň některé sejit občas v Praze. Všechny oslovené však odmítly. Uznávám, že měly objektivní důvody – vyšší věk, zdravotní problémy, péči o starší rodiče, povinnosti ve farnosti. Vedení nakonec rozhodlo, že budu dojíždět každý měsíc za nimi na Moravu. Tím hodili celé břemeno na mě. Nezbyvalo mi než to přijmout, když jsem k nim chtěla patřit.

Tak jsem každý měsíc už ve středu večer balila batoh. Ve čtvrtek jsem musela mít sbaleno, protože toho dne jsem měla odpolední výuku a na pátek mnoho příprav. Po vyčerpávajícím pracovním týdně jsem klopýtala rovnou ze školy na nádraží, pak přeplněným vlakem přes celou republiku a v neděli odpoledne přeplněným vlakem zase zpátky. Vzhledem k proměnlivému zdravotnímu stavu jsem dost riskovala.

Spolusestry to braly jako samozřejmost. Netušily, kolik musím vynaložit času a sil. Společenství tvořily převážně starší dámy důchodového věku, které si často stěžovaly na zdravotní problémy. Že někdo mnohem mladší může být vážně nemocen, to je vůbec nenapadlo. Kdykoliv jsem se jen stručně zmínila o svých nemocech nebo strastech cestování, vypnuly sluch a opakovaly dokolečka: „Ty jsi ještě mladá!“

Tak jsem zápasila tři roky. Během formace mi byla diagnostikována středně těžká klinická deprese. Překvapilo mě to, ale byl to i počátek vysvobození. Když je problém odhalen a pojmenován, lze proti němu účinně bojovat. Léčba zabrala překvapivě rychle. Dodnes žasnu, kolik let jsem se s tímto neviditelným a trýznivým břemenem zbytečně vláčela.

Deprese není klasická duševní nemoc ani špatná nálada nebo slabá vůle, ale nemoc celého organismu, vyvolaná nerovnováhou mozkového metabolismu. Divím se, kolik předsudků, pověr a mýtů o této nemoci existuje,

zvláště v církevním prostředí. Postižení jsou znevažováni, někdy až démonizováni, jejich utrpení se naopak bagatelizuje. Okolí jim vytýká, že si to zavinili sami, protože mají slabou vůli, chybí jim víra, nežijí kvalitním křesťanským a duchovním životem, málo nebo špatně se modlí, dokonce se u nich hledá nějaký skrytý morální deficit. Jsou zahrnováni výčitkami a kritikou, kterým nemají sílu se bránit, nebo se brání neadekvátně – což na ně vrhne další stín. Mnozí lidé depresi za nemoc ani nepovažují a postiženého podezírají, že potíže jen předstírá, snad aby získal nějaké výhody nebo pozornost.

Moje formace se chýlila ke konci. Vedení institutu mělo rozhodnout, jestli budu připuštěna k prvnímu slibu, případně mi bude prodloužena formace. Skončilo to propuštěním.

Sestra, která měla nade mnou patronát, mě už předem upozornila, že se moje záležitost nevyvíjí nejlépe. Ale rozhodnutí o propuštění překvapilo i ji. Čekala, že mi vedení doporučí dokončit léčbu a po uzdravení zahájit formaci znovu.

Vedení institutu ale tvořily členky, které mě osobně neznaly, nebo mě zahlédly jen z dálky. Společenství sestávalo z několika menších skupin, jež se scházely na různých místech, každoroční exercicie probíhaly ve dvou turnusech. Tak jsem se ani při snaze o maximální účast s některými členkami vedení osobně ani jednou nesetkala.

Veškerá jednání probíhala v mé nepřítomnosti. Po třech letech těžkých zápasů mi přišla jen stručná zpráva, že jsem propuštěna. Zastihla mě uprostřed depresivní ataky, navíc v záchvatech kašle a zvracení, protože jsem se v těch dnech opět potýkala s virózou.

Důvody propuštění uvedené ve zprávě byly nejasné a mlhavé, jednalo se spíše o subjektivní postřehy. Kdyby uvedly jako důvod můj špatný zdravotní stav, byla

by to pravda, kterou bych musela být s bolestí přijmout. Místo toho však uvedly „nedostatek horlivosti v modlitbě a svátostném životě a nezájem o spolupráci s nejbližším okolím“. Jaké okolí měly na mysli, dodnes nechápu. Zůstalo mi též záhadou, jak to zjistily z druhého konce republiky. Email nepoužívaly, většina z nich s ním ani neuměla zacházet. Možná někomu zatelefonovaly a zeptaly se na mě, ale nevím komu. Jediný, kdo by mohl poskytnout objektivnější informace, byl místní duchovní správce. Ten mě však ujistil, že ho žádný sekulární institut nekontaktoval, ani nikdo jiný se na mě neptal.

Tehdy jsem nebyla schopna účastnit se pravidelně liturgie a farních aktivit a denně rozjímat. Bránily mi v tom zdravotní problémy. Kontakt s Bohem jsem však nepřerušila. Co bych si bez tohoto kontaktu zvláště v tak těžké situaci počala.

Některé členky na tom byly podobně, omlouval je však vyšší věk. Zdravotní problémy v mém relativně mladém věku nebyly považovány za objektivní překážky, ale za výmluvy.

Jak jsem už zmínila, moje drahé spolusestry mi často a rády opakovaly: „Ty jsi ještě mladá!“

Rada institutu dospěla k závěru – bez jediného osobního rozhovoru se mnou – že se modlím podle nálady, do kostela chodím, jen když se mi chce, a nezúčastňuji se farních aktivit ani života sekulárního institutu.

Že jsem za nimi dojížděla každý měsíc s maximálním vypětím přes celou republiku, to jim úplně uniklo. Nevynechala jsem ani jedny exercicie. Pokud mi zdravotní stav dovolil, pomáhala jsem místním kněžím vést biblické hodiny. Na vlastní náklady jsem vydávala farní časopis s liturgickými, duchovními a literárními texty, což obnášelo hodiny práce.

Mám však normální pud sebezáchovy, zdraví mi bylo

přednější než hromadění zbožných úkonů. Svatý Ignác z Loyoly vyzýval spolubratry, ať jsou radši méně horliví, ale zdraví, než naopak. Doporučení institutu být v kostele denně jsem nebrala vážně, považovala jsem to za soukromou věc. Společnost chtěla mít pod kontrolou, jak se modlím a jak často chodím na mši. Nechápala jsem, proč by mě v tom měl někdo začít kontrolovat. Jako dospělý člověk umím posoudit své možnosti, limity i osobní situaci. Svatý křest jsem přijala v pozdějším věku a na základě vlastního rozhodnutí, navíc za totality, kdy účast na mši obnášela jisté riziko. Od toho dne jsem praktikovala křesťanskou víru skoro dvacet let, aniž jsem potřebovala mít nad sebou nějakou kontrolu – kromě pravidelné zpovědi a duchovního vedení. Vždyť se modlíme a účastníme liturgie, abychom oslavili Boha, ne proto, abychom vyhověli nějaké kontrole.

Protože jsem introvert, vnímala jsem to jako nepatřičné vnikání do mého niterného života. Netušila jsem, že institut můj postoj posuzuje jako nerespektování autority a absenci pokory.

Nebyl to však institut, ale já, kdo se zmítal v záchvatech kašle a zvracení při sebemenším nachlazení. Byla jsem to já, nikoliv institut, kdo měl na pracovišti problémy kvůli časté pracovní neschopnosti. Ty ženy za mne moje záchvaty neprotrpěly a moje problémy za mne neřešily, ostatně o nich ani nevěděly.

Svatá Faustyna Kowalská, polská řeholnice a mystička, vypráví v Deníčku, jak se jí prvního dne roku 1938 udělalo tak zle, že nebyla schopna vstát na mši, na kterou toužila jít. Způsobilo jí to těžké duševní utrpení. Nějaká sestra se ptala zvýšeným hlasem, jaktože nešla na mši. Pak pronesla s despektem: „Takový svátek, a nejdete na mši.“ Po těch slovech odkráčela.

Člověk může být někdy horlivý až nad meze vlastních možností, přesto se může okolí jevit jako líný nebo apa-

tický. I když jsem se radami institutu neřídila – nikoliv z neúcty k autoritě, ale z pudu sebezáchovy – a bohoslužby jsem navštěvovala, jen pokud mi to zdravotní stav dovolil, kašel se mi neustále vracel a přecházel do chronické formy. Nedokážu si představit, jak bych dopadla, kdybych se jejich radami řídila. Jednou věcí jsem si však mohla být jistá – že by mi institut v případě vážné nemoci nepomohl.

Dnes jsem na tom mnohem lépe, také díky podivuhodnému Božímu zásahu skrze P. Ladislava, o němž budu vyprávět. Přesto odmítám zbožnost založenou na kvantitě, duchovních výkonech a recitování množství modliteb. Připadá mi to jako „mnohomluvnost pohanů“. Pokud mám málo času, jsem ve stresu nebo indisponována, pomodlím se krátce, ale v klidu a soustředěně.

Mohla bych sice duchovní tempo zrychlit, přibrat si další modlitby, absolvovat více mší. Ale proč bych to dělala, jaký smysl by to mělo? Copak je duchovní život zrychlený film a věřící jen perfektně fungující stroj? Nemáme snad dost stresů v práci a během dne? Proč si vyrábět stresy ještě v duchovním životě? Ale i kdybych byla schopna rychlejšího tempa bez následného vyčerpání a zhroucení, kam by se při tom recitování kvanta modliteb a běhání z jedné mše na druhou poděl opravdový vnitřní vztah k Bohu?

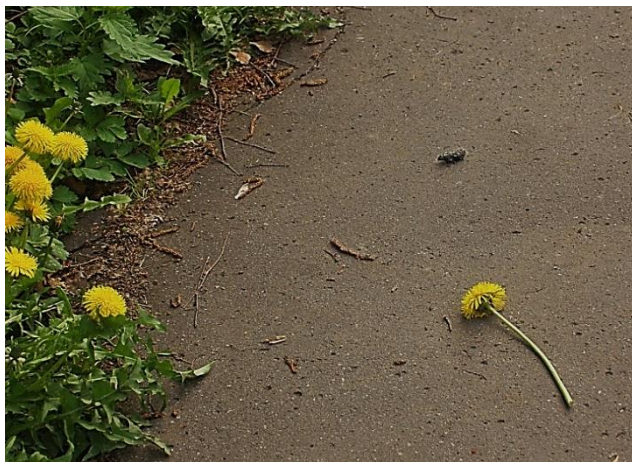
Bůh nehledí na délku modlitby, ale na její opravdovost. „Jediné slovo pronesené ze srdce prospívá duším v očistci více než mnoho žalmů a modliteb roztržité odříkávaných,“ řekl Ježíš svaté Gertrudě.

Svatá Terezie píše: „Modlitba je úkon lásky. Není záležitostí mnoha slov, ale mnohého milování.“

Dodnes žasnu, jak si může někdo dovolit – kromě zpovědníka a duchovního rádce – posuzovat duchovní život jiného člověka, kterého navíc ani osobně nezná. Ty ženy zřejmě nečetly spisy známých katolických mystiků. Ji-

nak by věděly, že existují různé způsoby a stupně modlitby, že kontemplativní duše nejsou schopny dlouho rozjímat a duchovní život prochází rozmanitými fázemi a krizemi, zvláště v době nemoci.

Když mi tenkrát přišla zpráva o propuštění, křičela jsem na Boha, k čemu mě vlastně povolal. Aby mě vyhodili ze sekulárního institutu, abych se zmítala mezi čtyřmi stěnami v depresích, záchvatech kašle, bolestech a zvracení? Byl to jeden z nejtemnějších momentů mého duchovního života.

*K čemu je ti dobré, že mě týráš?
Zprotivil se ti výtvar tvých rukou?
Tvé ruce mě ztvárnily
a udělaly se vším všudy,
a teď najednou mě hubíš.
Na duchu jsem zlomen,
mé dny dohasly,
jen hrob mi zbývá.*

*Mé dny pomíjejí,
moje záměry se hatí,
přání mého srdce ztroskotala.
Mou cestu zahradil zdí,
že nemohu projít,
mé stezky obestřel temnem.
(Z knihy Jób 10,3.8;17,11;19,8)*

Během několika dní nastal zvrat. Léky zabraly, deprese odezněla. Probouzela jsem se jako ze zlého snu. Vracela jsem se do normálního života, i když jsem musela přijmout fakt, že mám k tomuto onemocnění sklony. Podobně jako apoštol Pavel, jemuž byl vložen do těla jakýsi záhadný osten. Vyplývala z toho nutnost dodržovat duchovní a tělesný režim, ale na to mě upozorňoval už před lety P. Ladislav.

Vedení institutu jsem o zlepšení zdravotního stavu informovala, ale neodpověděli. Zřejmě se rozhodli se mnou již dál nekomunikovat. Jestliže nebrali vážně mo-

je nemoci, nemohla jsem čekat, že vezmou vážně moje uzdravení.

Později jsem se dozvěděla, že několik členek, které Ladislava osobně znaly, mu zatelefonovalo. Informovaly ho o mém propuštění a zeptaly se ho, co si o tom myslí. Bylo to několik měsíců před jeho zavražděním. Údajně prohlásil, že je to škoda, že on by mou formaci nechal běžet. Byl to ostatně Ladislav, kdo mi tuto společnost doporučil. Kdyby mě považoval za nezpůsobilou, proč by mi ji doporučoval?

Tou dobou však byly ve vedení institutu členky, které ho neznaly, nic jim neříkalo ani jeho jméno.

Že je to škoda, v tom měl pravdu až prorockou. Dnes mohly mít mezi sebou duchovní spisovatelku a členskou základnu také v Čechách. O dalším pokračování této společnosti už nemám informace.

Plyne však z toho něco důležitého. Ladislav se přimlouval za druhé již v době svého pozemského života. Tím spíše se za nás přimlouvá v nebi. O síle jeho přimluv jsem se ostatně přesvědčila, když jsem později znovu onemocněla.

O Ladislavovi bylo známo, že neměřil všem stejným metrem. K těm, u nichž pozoroval nějaké dary, schopnosti a hřivny, byl vysoce náročný, zatímco vůči slabým, nemocným a různě postiženým projevoval shovívavost a velkorysost. Měla jsem smůlu, že mě zařadil do té první skupiny.

Existuje tzv. dvojí výjimečnost – nadání spojené s nějakou neschopností, zdravotním problémem nebo handicapem.

Myslím, že otec Ladislav mou skutečnou situaci v nebi nahlédl a z Božího rozhodnutí a Boží mocí zasáhl. Protože i při svých vysokých nárocích viděl, že můj zdravotní stav je opravdu komplikovaný a tohle už nemohu vlastními silami zvládnout. Že tento zásah proběhne originálním způsobem, to se dalo zrovna od něho čekat. Právě o tom vypráví tato kniha.

TAJEMSTVÍ KRÁLE A BOŽÍ SKUTKY

Duchovní rádce mi doporučil hodit posudek od sekulárního institutu do ohně a udělat za tím tečku. „Jediný, kdo vás může a bude soudit, je Bůh,“ prohlásil.

Přestože jsem se snažila tuto životní epizodu uzavřít, vnitřní klid nenastal. Naopak ve mně rostl nepokoj. Přišlo mi to absurdní. Tři roky jsem zápasila s nemocemi a z posledních sil jsem se snažila plnit povinnosti zasvěceného stavu. Měsíc co měsíc jsem cestovala pod tíhou zdravotních problémů přes celou republiku, jen abych mohla být členkou oné společnosti. Když jsem se uzdravila a síly se mi vrátily, octla jsem se mimo, za branou institutu, vyrvaná ze všech duchovních vazeb. Najednou nebylo o co zápasit.

Utěšovala jsem se, k čemu by mi byla duchovní společnost, která jen kontroluje, klasifikuje, požaduje skládání účtů, ale v nemocech a těžkostech mě nechává opuštěnou. Není pak lepší zápasit sama, bez té kontroly, klasifikace a skládání nějakých účtů?

Přesto jsem to prožívala jako těžkou ztrátu. Dimenze zasvěceného života se rozplynula, něco cenného a hodnotného zmizelo, přede mnou se rozprostřelo velké prázdno. Připadala jsem si jako osamělý meteor, bloudící v nekonečném vesmíru, jako těleso vznášející se v hloubce oceánu, obklopené rozmazanými tvary jiných těles, mořských rostlin a živočichů.

Copak se za tím

prázdnem neskrývá nějaká nová cesta?

„Žij dál spiritualitu, která tě zaujala,“ doporučila mi členka, která se mnou zůstala ještě nějakou dobu v soukromém písemném kontaktu.

To se snadno řekne, ale hůře uskuteční, když se člověk octne sám, bez podkladů, materiálů a jiných záchytných bodů. Nějakou spiritualitu jsem se snažila žít už dvacet let, ale v těchto třech letech jsem si zvykla na konkrétní způsob.

Začala jsem usilovně pátrat po jiné cestě. Cítila jsem, že mimo zasvěcený stav nejsem schopna existovat. Jako další možnost připadalo v úvahu zasvěcené panenství, které patřilo do kompetence diecézního biskupa.

Nastalo jaro roku 2004. Litoměřický biskup Josef Koukl byl již emeritním biskupem, o těchto věcech nerozhodoval. Koncem února přijal biskupské svěcení Pavel Posád, spirituál Arcibiskupského kněžského semináře v Olomouci, který však brzy po vysvěcení onemocněl. Od toho dne jsme o něm neměli žádné zprávy. To musel onemocnět zrovna ve chvíli, kdy jsem se uzdravila? Nejdřív mi zmizela dimenze zasvěceného života – a nakonec si zmizí i otec biskup.

Zpovědník se mě snažil brzdit. Namítal, že jsem se sotva vymotala z jedné problematiky, a už se chystám vrhnout do nové. „Nechte tu duši vydechnout,“ apeloval.

Přes všechny zápasy, nemoci a zkoušky, jimiž jsem prošla, jsem necítila žádnou únavu ani potřebu odpočinku. Případala jsem si spíše jako dlouhodobě stlačený balónek, který se začal rozpínat.

Se svým uzdravením jsem si občas nevěděla rady. Kdo se zmítal většinu života v nemocech, musí se na uzdravení adaptovat. Ještě nějakou dobu zůstává naprogramovaný na prožívání nemocného a jako nemocný občas zareaguje. Zotavování z nemoci bývá někdy komplikovo-

vanější než vlastní nemoc. Hrozí stav podobný Kesonově dekompresní nemoci, postihující potápěče, kteří se po delším pobytu pod hladinou příliš rychle vynoří. Podobný stav se objevil i u lidí propuštěných z koncentračního tábora nebo z vězení. Konečně dosáhli vysněné svobody, načež zjistili, že si s novým prostorem, který se před nimi otevřel, nevědí rady, cítili se v něm ztraceni.

Připadala jsem si jako člověk, jemuž se přehnala přes dům velká voda. Nyní sedí mezi troskami, sice zachráněn, ale zároveň bezradný. Občas ho přemůže vztek, vyskočí a začne do těch troskek kopat.

Tak se ve mně střídala euforie s hněvem a pocitem křivdy, že mi nemoci zničily většinu života, připravily mě o práci v Katolickém týdeníku a později o členství ve společnosti zasvěceného života.

Fyzicky jsem se zotavila překvapivě rychle. Psychické uzdravování trvalo déle, traumatické vzpomínky a zážitky se mi neustále vracely. Nejdelsí a nejtěžší je však resocializace neboli znovuzачlenění, které se nemusí vždy zdařit. Nemoc lidské vztahy ničí. Možná je to tím, že zdraví posuzují nemocné svou optikou. Všimla jsem si toho také u některých čtenářů mé předchozí knihy.

Dodnes se ptám, jak někdo může od nemocných vyžadovat trpělivost, sebeovládání a heroické ctnosti, když se neumí chovat a ovládat ani ti zdraví a plní sil.

Je pravda, že právě toto ode mě požadoval P. Ladislav. Ten však na to měl – na rozdíl od ostatních – morální právo, neboť nejvyšší nároky kladl sám na sebe.

11. září 2004. Den byl jasný a průzračný, prosycený slunečními paprsky, nezkalený jediným mráčkem. Jako blesk z čistého nebe náhle přišla a letěla diecézemi neuvěřitelná zpráva o brutálním zavraždění třebeňického

faráře MUDr. Ladislava Kubíčka. Zatímco mě přemohly emoce a zděšení, hluboko v nitru klíčilo poznání, že jsem se setkávala a dopisovala si se svatým knězem. To poznání mě zasáhlo jako druhý blesk.

Telefonovala jsem jedné starší paní, která znala Ladislava osobně, jestli už tu strašnou zprávu slyšela. Jen okrajově jsem se zmínila o jeho dopisech, pohozených někde v zásuvce mého psacího stolu.

„Nevyhazuj je, o takové materiály může být jednou zájem,“ naléhala ta žena. „Teď se modlíme za něho, jednou se možná budeme modlit k němu.“

Náhle mnou projel jako třetí blesk silný vnitřní impuls. Proč sedět nečinně u zásuvky s Ladislavovými dopisy a čekat, až o ně někdo projeví zájem? Proč to neurychlit, proč je nevynést na světlo? Tak se zrodila myšlenka napsat o Ladislavovi knihu. V té chvíli se ve mně rozjel intenzivní proces.

Když jsem té paní svůj úmysl později sdělila, zareagovala zvláště. Mého nápadu se poněkud ulekla, začala mě přemlouvat, ať to nedělám. Namítala, že existuje tajemství – secretum secretorum. Všechno, co se mezi mnou a P. Ladislavem odehrálo, by mělo zůstat mezi námi dvěma a Bohem. Snažila se mě různými způsoby odradit, ale proces ve mně již spuštěný se rozjížděl na plné obrátky.

Nebyla to ovšem ona, kdo ten proces spustil. Je zajímavé, jak nás stejná osoba může inspirovat a zároveň brzdit. Ten, kdo v nás skutečně působí, je Bůh – lidé jsou jen jeho nástroje.

„Je dobré zachovávat královo tajemství, ale Boží skutky je třeba odhalovat a s úctou vzdávat chválu,“ řekl Tobiašovi archanděl Rafael po jeho zázračném uzdravení ze slepoty.

Prozrazení královského tajemství může být vážným přestupkem, ale ještě větším zlem a ztrátou pro duše je za-

mlčení a utajení Božích skutků. Nechtěla jsem se stát služebníkem, který zakopal svěřenou hřivnu do země. Kromě toho jsem neměla v úmyslu zveřejňovat něco niterného, ale vynést na světlo Ladislavovy myšlenky a rady, které by mohly povzbudit také druhé.

Byl to zřejmě strážný anděl, kdo mi bránil házet Ladislavovy dopisy do koše – jako kdybych už tenkrát tušila, že jejich čas jednou nastane. Za celé roky jsem nevyhodila jediný dopis. Je také zvláštní, že jsem je celou dobu házela do stejné zásuvky. Kdybych je házela do více zásuvek přeplněných různými papíry a materiály, nikdy bych je už nedohledala.

22. září 2004. V přeplněné katedrále svatého Štěpána v Litoměřicích se konalo poslední rozloučení s P. Ladislavem. Rakev s ostatky tonula v záplavě květin a věnců. V průvodu církevních hodnostářů kráčel biskup Pavel Posád, kterého jsem už dlouho neviděla. Nevypadal dobře. Při každém jeho kroku jsem trnula, že padne.

„Tak to jsem trnul taky,“ přiznal o tři roky později s úsměvem, když jsem s ním o tom mluvila.

Jakmile však stanul za ambonem a začal kázat, nastala nečekaná změna. Náhle se celý rozzářil – jako kdyby v něm vzplálo nějaké vnitřní světlo. Nebo jako kdyby mezi ním a Ladislavem, jehož ostatky ležely nedaleko, přeskočila neviditelná jiskra.

S odstupem času potvrdil, že se po Ladislavově pohřbu začal cítit lépe. Když se mi později naskytl možnost svůj postřeh v katedrále s ním probrat a porovnat své vnější pozorování s jeho vnitřním prožitkem, nestačila jsem žasnout. Přesně to, co jsem pozorovala zevně, zažil vnitřně. Možná právě v této chvíli započalo Ladislavovo tajuplné působení.

Další zajímavý zážitek následoval několik měsíců po jeho smrti. Ke vstupu do přípravy na zasvěcený život jsem potřebovala doporučení duchovního správce. Ten začal namítat, že v diecézi není dobrá situace, nemám tu zázemí ani duchovní vedení a hlavně tu není žádná spolusestra, s níž bych se mohla setkávat a sdílet.

Poslední námitku jsem nechápala. Někdo přece musí začít. Když budeme říkat, že nemá cenu něco začínat, protože tam nikdo není, tak nebude nikdy nikde nic.

Nakonec jsme se dostali do sporu. Prohodil, že mě z toho sekulárního institutu propustili možná oprávněně. Vypadal našťvaně, neméně našťvaná jsem byla i já.

Druhý den se stalo něco zvláštního. Náhle se mi vynořil v mysli otec Ladislav. A hned se do mě pustil. Ať se nedivím, že je ten kněz našťvaný, když se takhle chová. Pak mi vyjmenoval všechny moje reakce.

Ohradila jsem se. Ten kněz brání dobré věci, a ještě má osobní narážky. Ladislava vůbec nezajímalo, jak se choval kněz. Upozornil mě, že mám v první řadě zkoumat svoje vlastní chování. Ti, kdo ho znali, vědí, že tak mluvil vždy, když si mu někdo na někoho druhého stěžoval.

Nakonec jsem musela uznat, že mě ovládla netrpělivost a emoce. Mohla jsem to řešit pokojněji. Nejde přece o nějaký papír s razítkem, ale o život v co nejhlubším spojení s Kristem.

Možná to zní jako nějaká subjektivní fantazie – také mě to tenkrát napadlo. Asi bych ten zážitek pustila rychle z hlavy, a už vůbec bych si netroufla o něm psát, kdyby se vzápětí nepotvrdil přes třetí osobu, dokonce přes kněze.

Za několik dní jsem se vypravila ke svátosti smíření – shodou okolností k tomu knězi, s nímž jsem se dostala do sporu. Na konci vyznání jsem uvedla, že jsem se během našeho minulého rozhovoru chovala neadekvátně. Vyjmenovala jsem všechny reakce, na něž mě Ladislav upozornil.

Zpovědník na mě hleděl s úžasem. Nechápala jsem proč. Že by ho překvapila upřímnost mého vyznání? Snad nejsem první penitent, který se u něho upřímně vyznal. Takových upřímných vyznání přece musel vyslechnout už mnoho. Nemluvě o tom, že stupeň jeho úžasu byl opravdu vysoký.

Vysvětlil mi, že si s mou záležitostí nevěděl rady. Tak se obrátil s prosbou na Ladislava, i když si od toho příliš nesliboval. Přesně to, na co si Ladislavovi stěžoval, jsem tady právě vyznala.

„Ladislav dál působí a vy s ním máte společenství!“ konstatoval s radostí.

Tenkrát jsem usoudila, že jde o něco výjimečného a ojedinělého, co bude rozumnější nechat si pro sebe – uchovávat to v srdci jako Panna Maria.

Z toho důvodu jsem tuto příhodu už nezařadila do své první knihy, kterou jsem v té době dokončovala. Dotkla jsem se jí jen okrajovou poznámkou v závěru, že otec Ladislav je „strašný jako vojsko pod praporcem“. Čtenář ovšem nemohl tušit, co tím myslím.

Ani ve snu mě nenapadlo, že další zážitky budou následovat a zvláštním způsobem gradovat, až vykristalizují do druhé knihy, koncipované podobně jako předchozí kniha – můj životní příběh, do něhož opět vstoupí P. Ladislav, ale již po své smrti a jinak.

Kněz, o němž jsem se zmínila, mi jako duchovní rádce zpočátku nevyhovoval. Dlouho jsem uvažovala o změně. Nemohla jsem se ale zbavit tušení, které postupem času sílilo, že mi ho vybral a přidělil P. Ladislav. V mnoha věcech jsem se s ním neshodla. Kdykoliv však nastaly těžkosti, byl vždy neokázale k dispozici. Tím se velmi podobal P. Ladislavovi.

Jednoho dne jsem pochopila, že převzal jeho poslání, osobně i písemně. Pouze s tím rozdílem, že nešlo o klasické dopisy, ale emaily.

Poslední dobou se mi vynořuje analogie s prorokem Elišou, na němž spočinul duch jeho učitele Eliáše, když vystupoval na ohnivém voze taženém ohnivými koňmi do nebe.

Počátek června roku 2005 byl nezvykle studený a deštivý. Ozval se mi kašel, který každým dnem sílil. Nasadila jsem si všechny dostupné léky, ale nic nezabralo.

Vzápětí se prudce oteplilo. Teploty vyletěly nad třicet stupňů, slunce intenzívně pražilo. Uprostřed tropických veder jsem zápasila se záchvaty kašle. Lidé se po mně udiveně a zděšeně ohlíželi. Kdosi poznamenal, že by to chtělo méně kouřit. Paní v kostelní lavici za mnou váhala s pozdravením pokoje – asi se bála, že mám nějakou ošklivou a nakažlivou nemoc.

Brzy jsem nemohla do kostela ani dojít, kašel mě vyčerpával fyzicky i duševně. Navíc jsem měla nepříjemný pocit, že tam tím kašlem ruším. Znovu jsem se propadala do izolace.

Při každém záchvatu jsem myslela, že se mi roztrhne hruď a mozek vyletí z hlavy. Kašel doprovázely ostré bolesti, které mnou pronikaly jako nůž a vyvolávaly silnou úzkost. Moje nitro i vnějšek se převracely naruby, duše byla celá rozbitá, nevěděla jsem, jak z toho trýznivého stavu uniknout.

V bezradnosti jsem začala prosit Ladislava, aby mi nějak pomohl. Vzápětí jsem objevila nové kapky proti suchému kašli. Byly volně prodejné, ale účinkovaly stejně silně jako kodeinové přípravky, zabíraly i na záchvaty nezišitelného kašle.

Nazvala jsem je Ladislavovy kapky. Měla jsem silný pocit, že mi je přihrál P. Ladislav. Byl přece profesí lékař, tak proč by nemohl ordinovat dál z nebe.

Možná to vypadá stejně úsměvně jako předchozí příhoda. Ani s tímto bych se nikdy nesvěřila, nebýt budoucích událostí. V této chvíli jsem ještě netušila, že mi Ladislav chystá další kapky, které budou mimořádně silné a účinné.

V těch letech si u mně nemoci a různé diagnózy podávaly dveře. Skoro každý rok jsem se mohla chlubit novou diagnózou. Jak stojí v knize Zjevení: *První ,běda‘ pomínulo, a hle, už jsou tu dvě další! (Zj 9,12)*

Ale právě díky těmto bolestem a křížům jsem později poznala, že Ladislav Kubíček jako lékař z nebe skutečně působí.

Těsně před dokončením první knihy jsem vyrazila na exercicie zasvěcených osob a kandidátek, které se konaly v premonstrátském klášteře Teplá u Mariánských Lázní. Byl srpen roku 2005.

Když jsem vyšla z nádraží, můj pohled upoutala kostelní věž na protějším kopci, tyčící se nad střechami a stromy. Vydala jsem se tím směrem. Chůze se zava-

zadlem do kopce byla delší a namáhavější, než jsem čekala. Při pohledu z nádraží jsem měla dojem, že to musí být na dosah. Povzbuzovala jsem se, že tam brzy dorazím.

Na vrcholu mě čekalo překvapení. Uprostřed poklidného náměstí stál osamělý kostelík – po nějakém rozsáhlém klášterním areálu ani vidu ani slechu. Mohlo mě hned napadnout, že premonstrátský klášter se nebude nacházet na nějakém frekventovaném sídlišti. Nezbyvalo mi než sejít dolů a hledat správnou cestu.

Klopýtala jsem podél silnice vedoucí z města mezi loukami, poli a lesy. Nade mnou visela těžká černá mračna. Schylovalo se k dešti.

V dálce se konečně vynořily dvě vysoké, štíhlé věže chrámu Zvěstování Panny Marie. Dorazila jsem k cíli.

V té chvíli jsem ještě netušila, že další fáze mého klopýtání, hledání a bloudění právě začala.

